

РЕШЕНИЕ

№ 9908

гр. София, 12.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 22.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11194** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. П. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес - [населено място], общ. Столична, обл. С., [жк], вх. Б, ет. 1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-002307/23.04.2025 г., издадена от И. Я. Х. - Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) - изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Излагат се съображения, че заповедта е издадена при липса на фактически основания и в нарушение на материалния закон. Излага съображения, че е провел курс за възстановяване на контролните точки и е било налице частично възстановяване на контролните точки на жалбоподателя. По изложените съображения се прави искане съдът да отмени заповедта. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата, претендират се разноси по делото.

Ответникът - Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, редовно призован не се явява, представлява се от гл. юрисконсулт П., който оспорва жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение .

Административен съд – София - град, Трето отделение, 60 състав, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата, е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и СДВР. Със заповед № 513з – 6400 от 07.07.2023г. директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а и т. 4 от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. По делото е представено удостоверение рег.№ 513з – 4341 от 13.01.2026г., което удостоверява компетентността на И. Я. Х. - Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“.

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-002307/23.04.2025 г., издадена на основание чл. 171, т.4 от ЗДвП във връзка с чл. 157, ал.3 и ал.4 от ЗДвП от И. Я. Х. - Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) - изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от закона. Заповедта е мотивирана с факта, че с влезли в сила наказателни постановления на адресата на заповедта са отнети всички контролни точки, придобити съгласно Наредба НАРЕДБА № Из-2539 от 17.12.2012 г. Наказателните постановления са конкретно посочени в заповедта. Заповедта, представена с административната преписка е подписана от нейният издател.

Във връзка с фактическите основания, на които е издадена заповедта, по делото се установи следното:

Заповедта е издадена след извършена проверка, от която е установено, че са отнети всички контролни точки на А. П. Г. и е изгубил придобитата правоспособност, както следва:

- с наказателно постановление № 18-0967-000688, издадено от сектор „Пътна полиция“ - В., влязло в законна сила на дата 08.07.2020 г. - отнети 6 (шест) контролни точки;
- с наказателно постановление № 19-4332-029618, издадено от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, влязло в законна сила на дата 21.06.2022 г. - отнети 6 (шест) контролни точки;
- с наказателно постановление № 20-0967-002705, издадено от сектор „Пътна полиция“ - В., влязло в законна сила на дата 13.08.2021 г. - отнети 6 (шест) контролни точки;
- с наказателно постановление № 22-4332-014899, издадено от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, влязло в законна сила на дата 05.01.2023 г. - отнети 8 (осем) контролни точки;
- с наказателно постановление № 23-0967-000863, издадено от сектор „Пътна полиция“ - В., влязло в законна сила на дата 28.10.2024 г. - отнети 15 (петнадесет) контролни точки.

Общо отнетите контролни точки за съответните нарушения са 41 (четиридесет и една) като максималния брой контролни точки е 39 (тридесет и девет) определени в Закон за движението по пътищата и във връзка с Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за

издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение.

Жалбоподателят е представил удостоверение за преминато допълнително обучение с рег. № 36/30.01.2021 г. издадено от „АВТО ШКОЛА“ ЕООД - В., с което претендира, че са му възстановени 13 контролни точки.

При проверката било установено, че при кандидатстване за възстановяване на контролни точки на 30.01.2021 г. от 08:00 часа в „АВТО ШКОЛА“ ЕООД - В., А. П. Г. не е изпълнил задължението си по чл. 190, ал. 3 от ЗДвП и във връзка с чл. 17, ал. 1 от Наредба № 13-2539 от 17 декември 2012 г., за което е изготвен списък, от който е видно, че лицето не е допуснато, и поради тази причина не е възстановил 13 контролни точки, както твърди в жалбата.

СУМПС на А. П. Г. не е отнето, същият е попълнил декларация на основание чл. 160, ал. 1 от ЗДвП адресирана до сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР - В..

Към административната преписка са приложени всички доказателства за връчени НП, с които са отнети всички контролни точки на А. П. Г., ЕГН: [ЕГН] и е изгубил правоспособност като водач.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт и съобрази наведените оплаквания в жалбата, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което е допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган предвид разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП. В производството по издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

С оглед съдържанието на акта, съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата, в частност и чрез недопускане на участие в движението на неправоспособни водачи или такива, които вследствие на нарушение на правилата на движение временно са загубили своята правоспособност по силата на закона. Обжалваната заповед е съобразена с материалния закон, тъй като към момента на издаването ѝ са били налице основания за постановяването на принудителната административна мярка чл. 171, т.4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. Съответствието на административния акт с материалния закон следва да се преценява към момента на издаването му – чл. 142, ал.2 от АПК. Задължението по чл. 157, ал.4 от ЗДвП възниква за лице, на което са отнети всички контролни точки и е загубило придобитата правоспособност.

Максималният размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е 39 – чл. 2, ал. 1 от Наредбата. Контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление – чл. 3 от Наредбата. Броят на контролните точки за отчет на извършваните нарушения се възстановява (чл. 2, ал.7 от наредбата):

1. чрез частично увеличаване с 1/3 от максималния брой точки след преминато допълнително

обучение, но не повече от веднъж за срок от 1 година.

2. служебно, след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки.

При тази правна уредба и установените по делото факти, съдът приема, че по отношение на жалбоподателя в нито един момент не е било налице основание за служебно възстановяване на контролните точки, видно от данните за издадените срещу него наказателни постановления. Периодът между датите на влизане в сила на всеки две последователни наказателни постановления е неизменно по-малък от две години. Т.е. преди да изтекат две години от „последното“ към съответен момент наказателно постановление, е издавано друго такова. Въз основа на влезлите в сила наказателни постановления № № Наказателно постановление № 18-0967-000688 влязло в законна сила на дата 08.07.2020 г са му отнети 6 /шест/ контролни точки; Наказателно постановление № 19-4332-029618 влязло в законна сила на дата 21.06.2022г са му отнети 6 /шест/ контролни точки; Наказателно постановление № 20-0967-002705 влязло в законна сила на дата 13.08.2021 г са му отнети 6 /шест/ контролни точки; Наказателно постановление № 22-4332-014899 влязло в законна сила на дата 05.01.2023г. са му отнети 8 /осем/ контролни точки; Наказателно постановление № 23-0967-000863 влязло в законна сила на дата 28.10.2024г. са му отнети 15/петнадесет/ контролни точки или общо отнетите контролни точки за отчет на извършените наказания от лицето са 41 /четиридесет и една/ Броя на максималния размер е 39 /тридесет и девет/ определени с Наредба № 1з - 2539 от 17 декември 2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки условията и реда за отнемането и възстановяването им списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача извършил нарушението се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение (загл. изм. ДВ бр. 26 от 2018 г. в сила от 23.03.2018 г. и последно изм. и доп. ДВ. бр.27 от 24 Март 2023г.).

Безспорно по делото е установено, че жалбоподателя А. П. Г. не е изпълнил задължението си по чл. 157 ал. 4 от ЗДвП след като са отнети всички контролни точки и е изгубил придобитата правоспособност да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи която го е издала.

Съгласно нормата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП Водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

Следва да се посочи, че не се натрупва отрицателен баланс по отношение на контролните точки. Отнемат се наличните до изчерпването им. По делото е представено удостоверение за преминалото допълнително обучение на 30.01.2021 г., с което жалбоподателя претендира, че е възстановил една трета от тези точки, а именно придобил е отново 13 точки.

От друга страна, както бе изложено по-горе е установено от СДВР, че при кандидатстване за възстановяване на контролни точки на 30.01.2021 г. от 08:00 часа в „АВТО ШКОЛА“ ЕООД - В., А. П. Г. не е изпълнил задължението си по чл. 190, ал. 3 от ЗДвП и във връзка с чл. 17, ал. 1 от Наредба № 1з-2539 от 17 декември 2012 г., за което е изготвен списък, от който е видно, че лицето не е допуснато, и поради тази причина не е възстановил 13 контролни точки. Това обстоятелство

не е оборено от жалбоподателя.

В случая, според справка картон на водача, жалбоподателят е с издадено СУМПС на 04.07.2016 г. Същият е с отнети точки от влезли в сила НП – 39 точки, общо отнети 83 точки и 48 месеца лишаване.

След 30.01.2021 г. са влезли в сила наказателни постановления, с които на жалбоподателят се отнемат повече от 13 точки, поради което следва да се приеме, че към 23.04.2025 г. жалбоподателят отново е загубил всичките налични контролни точки. Следователно към момента на издаване на заповедта за налагане на ПАМ – на 23.04.2025 г., за него е съществувало задължение да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи, респ. издателят на заповедта е имал основание да наложи принудителната административна мярка.

По изложените по-горе съображения за материалната законосъобразност на обжалваната заповед, съдът приема, че са жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

По изложените съображения, жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора и поради своевременното направено искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на СДВР направените по делото разноски в размер на /200.00 лв./ 102,26 евро за юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и чл. 24 и чл. 37 от Наредба за заплащането на правната помощ, с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 60 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. П. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес - [населено място], общ. Столична, обл. С., [жк], вх. Б, ет. 1 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-002307/23.04.2025 г., издадена от И. Я. Х. - Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА А. П. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес - [населено място], общ. Столична, обл. С., [жк], вх. Б, ет. 1 да плати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: